TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Irlannin kysymys työväenluokan asiana

Amerikan irlantilaisten porvarien taholla on ilmaistu paljon myötätuntoisuutta Irlannin "tasavallalle", mutta asiallisesti ei ole tehty mitään Irlannin asian edistämiseksi. Heidän politikoitsijansa ovat pitäneet yleviä puheita vapaudesta, demokratiasta, Pyhästä Patrickista ja ijäti viheriöivästä esi-isien saaresta, heidän pankkiirinsa ovat auliilla kädellä avustaneet ja kestinneet tänne saapuneita irlantilaisia natsionalisteja, de Valeraa, MacSwineyn sisarta, j.n.e., heidän seuransa ovat hyväksyneet repäiseviä päätöslauselmia Irlannin "tasavallan" tunnustamisen puolesta, mutta kaikki tämä tohina ei asiallisesti ole merkinnyt mitään. Irlantilaiset ovat sangen vaikutusvaltainen väestöaines Yhdysvalloissa — iiriläissukuista kansaa arvioidaan täällä olevan 18 miljoonaa henkeä — joten he painostuksellaan voisivat tehdä paljon Yhdysvaltain tunnustuksen hankkimiseksi Irlannin tasavallalle, mutta todenteolla johtavat irlantilaiset porvarit estävät tämmöisen tunnustuksen hankkimisen. Amerikan irlantilaiset rahamiehet ovat sijotustensa kautta läheisissä suhteissa Englannin rahamiesten kanssa, ovat osakkaina brittiläis-amerikkalaisessa finanssiyhtymässä, jonka paras tuki ja turva on Britannian imperialistinen valtio ja etujen yhtäläisyys sitoo heidät lujasti suojelemaan tätä tukikohtaa vaaroilta.

Valistuneimmat luokkatietoiset työläiset tämän maan irlantilaisten keskuudessa ovat tämän seikan kylläkin oivaltaneet. Mutta heidän vaikutusvaltansa kansallisuutensa keskuudessa on ollut surkuteltavan pientä. Tämän maan irlantilaiset seurat ovat porvarien johtmia, joko kiihkoisänmaallisuuden tai katolilaisuuden läpitunkemia. Mutta nyt tarjoaa irlantilaisten porvarien petollisuus näille luokkavalistuksen uranuurtajille erinomaisen tilaisuuden. Johtavien ainesten toimettomuus Irlannin asian ajamisessa ei ole voinut olla herättämättä pettymystä laajoissa työläispiireissä, joissa tosi halulla tahdottaisiin tehdä jotain onnettoman Irlannin hyväksi.

Parempaa hetkeä kuin nykyinen ei voisi valita irlantilaisten työläisten mielentilan ohjaamiseksi oikealle hedelmälliselle uralle. On perustettu irantilaisten työläisten liitto, The Irish American Worker's League, jolla on oma äänenkannattajansa, "The Irish People". Heti alussa on liitto saanut menestystä ja sen toiminta tullaan laajentamaan yli maan. Sen toimesta järjestettiin huomiota herättänyt mielenosotus englantilaiselle luokkansa petturille Thomasille, Englannin Kolmiliiton sihteerille, tämän saapuessa Yhdysvaltoihin.

Irlantilaisten työläisten liitto näkyy lähteneen taivaltamaan oikeissa merkeissä. Se on ottanut tehtäväkseen paljastaa irlantilaisten porvarien petollisuuden Irlannin kysymyksessä; selittää, että ainoastaan irlantilainen työväestö kykenee ja tahtoo toimia Irlannin asiassa, kunhan se järjestää rivinsä lujaksi; osottaa että Englannin työväestö taistelee samaa mahtia vastaan kuin irlantilaiset ja ovat oikeastaan liittolaisia, joihin ei saa kohdistaa luonnotonta kansallisuusvihaa; todeta, että irlantilaisten kumousliike on olemukseltaan laajojen tyytymättömien joukkojen liikettä, jolle antavat natsionalistisen leiman enemmän tai vähemmän horjuvat porvarit ja puol'porvarit. Liitto on suosiollinen Kolmannelle Kansainväliselle, Irlanninkin köyhälistön vahvimmalle turvalle.

Liitto täten ajaessaan Irlannin itsenäisyyden asiaa todella pyrkii sen nimessä selittämään luokkavastakohtia ja ohjaamaan irlantilaisen työväestön selvälle luokkataistelun tielle. Taktiikka on kieltämättä oikea ja johdonmukainen. Irlannin kysymys on elävä tämän päivän kysymys. Ollen tosin tavallaan natsionalistinen liike, pien'porvarien johtamaa, on sen liikkeellepanevana voimana maalais- ja kaupunkilaisköyhälistö. Irlannin taisteluissa ovat luokkaetujen ristiriitaisuudet aina pakottaneet porvariryhmiä "maltillisuuteen" ja toimettomuuteen, köyhälistön mennessä heidän mielestään "liian pitkälle". Tämän maan irlantilaisten porvarien suoranainen petollisuus "viheriäisen saaren" asialle, auttaa, jos mikään, ylen takapajulla olleen irlantilaisen köyhälistön herättämistä luokkatietoisuuteen.

Irish American Labor League suorittaa samalla suuren palveluksen koko Amerikan työväenliikkeelle pyrkiessään vapauttamaan irlantilaisen työväestön natsionalistisista ja demokraattisista harhaluuloista ja valmistaessaan heitä selvälle luokkataistelun tielle. Sillä lopuksikaan kansalliskysymyksen ratkaiseminen Irlannissa ei ratkaise Irlannin työväestön asiaa, vaan kääntäisi vain sen taistelun uudelle tolalle, oman maan porvariston luokkaherruutta vastaan.

LÄNNEN TYÖTTÖMÄIN ARMEIJAA LISÄTÄÄN KEINOTEKOISESTI

Jo viime syksystä asti ovat lännen teollisuuslaitokset olleet suurimmaksi osaksi seisaustilanteessa ja suuret työläisjoukot näikätaipaleella. Vasta parin viimeisen kuukauden aikana on joitakin sahamyllyjä pantu käyntiin jolloin työläisten palkkoja kuitenkin on tuntuvasti laskettu.

Kapitalisteilla on kuitenkin mielessä yhä tuntuvampia palkkojen laskemisia, jota he nimittävät "normaalioloihin pyrkimykseksi", sillä heidän intohimollaan ei ole mitään rajaa. Voidakseen siinä menestyä, ovat ne turvautuneet vanhaan ja koeteltuun keinoon, nim. suurien työläisjoukkojen haalimiseen teollisuuslaitoksiensa ympärille. Niinpä haalivat lännen myllyparoonien kätyrit nyt kaikista idän teollisuuskeskuksista Tyynenmeren rantamille tuhansia ja taasen tuhansia työläisiä, luvaten niille työtä. Nälkiintyneet työläiset ovat valmiita tarttumaan syöttiin, panevat viimeisetkin rahansa likoomaan tunnottomille työn välittäjille ja antavat niiden kuljettaa itsensä tänne. Pettymys on kuitenkin suuri, sillä työtä ei ole kuin perin harvassa tapauksessa saatavissa, ja silloinkin vain sellaisilla ehdoilla, jotka ovat omansa alentamaan yleistä, ennen voimassa ollutta palkkatasoa.

Tätä toimintaa on jatkunut kaiken kevättä ja tuloksena siitä on jokaisessa lännen sahamyllykylässä tuhansiin nousevat työttömäin joukot ja palkkojen putoaminen puoleen siitä, missä ne vielä viime syksynä olivat. Parhaillaan myllyparoonit suunnittelevat $3 palkkatason voimaan julistamista, mutta jotkut yksityiset myllyt ovat laskemisessa menneet paljoa tämänkin alapuolella — aina 1½ dollariin saakka.

Lukemattomia esimerkkejä työnantajien rikollisesta toiminnasta voisi mainita, sillä useat menevät siinä niin julkeiksi, että antavat idästä haalimiensa työläisten olla työssä juuri vain niin kauan, kunnes ovat saaneet työläisensä selkänahasta kiskottua irti tuottokustannukset, minkä jälkeen mies kuin mies erotuksetta saa lähteä kävelemään ja liittymään ennestäänkin suuriin työttömien armeijoihin, vastatulleitten täyttäessä vuorostaan työpaikat.

Tällä tavalla kapitalistit keinottelevat työläisten elinehdoilla ja hiljalleen nälällä näännyttämällä pakottavat järjestymättömät joukot alistumaan pyyteittensä nöyriksi toteuttajiksi. Valitsevat lait eivät työläisille mitään suojaa suo; korkeintaan puuttuu järjestyksen valvoja asiaan niin paljon, että ajaa nääntyneet liikkeelle raa'alla komennolla: "keep moving".

Prosessi jatkuu keskeytymättä siksi kunnes mitta on täysi ja tuhansien kodittomien, rahattomien ja nälkäisten joukko pakotetaan liittymään yhteen joukkovoimastaan turvaa etsimään.

ISVESTIJA VASTAA AMERIKAN HALLITUKSELLE

"Isvestija" vastaa Amerikan hallitukselle sen esiintymisen johdosta Venäjän ja Amerikan välisessä kauppakysymyksessä. Lehti kirjottaa:

"Jos se tiedonanto, joka on esitetty lähetystöllemme Amerikan konsulin välityksellä Virossa on Washingtonin hallituksen vastaus tarjouksiimme, on meidän myönnettävä, että meidän rauhanalotteellamme ei ole ollut menestystä. Kapitalististen hallitusten huono tahto, joka ei voi tunnustaa sosialistisen tasavallan olemassaoloa, tekee ne uppiniskaisiksi eikä saa niitä suostuvaisiksi muuten kuin työväen painostuksesta tai kauppaeduista. Epäilemättä näin on käynyt Yhdysvalloissa.

"Washingtonin hallituksen vastaus pohjautuu siihen, että kaupankäynti on mahdoton niin kauan kuin emme ole palauttaneet porvarillista hallitusta. Tämä on sulaa joutavuutta. Englannin hallitus, joka on allekirjottanut kauppasopimuksen meidän kanssamme, ei ole pitänyt tällaista vaatimusta tarpeellisena. Emmehän mekään vaadi amerikalaisia muuttamaan heidän kapitalistista hallitustaan kommunistiseksi.

"Ennenkaikkea Amerikan hallitus pelkää kommunismia ja se nauttii vihastaan työväenluokan hallitusta vastaan.

Edelleen lehdessä huomautetaan, että amerikalaiset turhaan pelkäävät, että menettävät jotain ryhtyessään kauppasuhteisiin Venäjän kanssa. Vanderlipin esimerkki tällaiset epäluulot poistaa. Sitten jatkaa lehti:

"Yhtä kummallinen on katsomus, että kauppa Venäjän kanssa on mahdoton syystä, kun Venäjällä ei ole mitään vientitavaraa. Jospa näinkin olisi, niin sen ei pitäisi estää viemästä tavaraa Amerikasta Venäjälle. Venäjä tarvitsee erilaisia teollisuustuotteita, ja siinä mielessä, että Amerikan politiikka on Amerikan kauppa- ja teollisuusetujen komennuksen alainen, Yhdysvalloilla on erinomainen tilaisuus tehdä tarjouksiaan."

Vastaus sisältää joukon erikoisen pippuroitua diplomaattista älyä. Tunnettua on, että ainakin englantilaisissa piireissä (tarkotamme kapitalistisissa piireissä) herätti Amerikan "epävirallinen vastaus" Venäjän kaupantarjoukseen sääliväistä hymyä, sillä niin tökerö oli vaatimus entisen hallitusmuodon palauttamisesta ehtona, että vasta sen jälkeen tämän maan hallitus ryhtyy kauppasuhteisiin Venäjän kanssa Sellainen vaatimus osotti poliittista lyhytnäköisyyttä ja arveluttavan pitkälle kehittynyttä harrastusta määritellä jollekin maalle ja kansalle, millainen hallitus sattuisi miellyttämään amerikalaisia. Tosiasia on, että esim. Jaappanin nyk. hallitus ei miellytä Amerikaa ja Jap-saaren kysymyksessä on useammin kuin kerran väläytetty sodan mahdollisuutta näiden kahden maan välillä, mutta kauppaa nämä maat tekevät toistensa kanssa yhtenään.

Isvestija huomauttaa lopuksi, että pikku hiljaa pakottuu asema sellaiseksi, että kaupanvaihtoon on ryhdyttävä ja että Yhdysvaltain on muutettava politiikkansa.

Tällainen politiikka ei vetele. Nyt ovat amerikalaiset tehtailijat jo sotajalalla syystä, kun eivät saa tuotteitaan kaupaksi. Kaupaksi ne saisivat kyllä, mutta vain Ranskaan ja muihin sellaisiin maihin, joissa yhteiskunnalliset vasaramarkkinat ovat ovella joka hetki. Ne eivät voi maksaa edes velkojensa korkoja, saatikka tilauksiansa. Amerikalaiset kapitalistit tietävät hyvin, että Venäjällä on kultaa ja tavaraa ja tulevat kai siitä riittävän suuriäänisesti ilmottamaan hallitukselleenkin.

DOLLARIEN PURISTUS LASTEN TYÖSTÄ LISÄÄNTYNYT

Lapsityö näkyy rehottaneen suuremmassa määrässä Amerikassa viime vuonna kuin yhtenäkään vuotena jälkeen 1913, lukuunottamatta vuotta 1918, jolloin sotatuotanto oli korkeimmillaan. Yhdysvaltain työviraston lapsitoimiston julkaisemat numerot paljastavat, että vuonna 1920 kahdessatoista tyypillisessä Amerikan kaupungissa 75,194 lasta hankki työlupia, joka on 13 prosentin lisäys sitten v. 1913, jolloin 67,169 lasta hankki työluvan samoissa kaupungeissa. Nämä kaupungit ovat Baltimore, Bridgeport, Buffalo, Manchester, Minneapolis, New Haven, New Orleans, New York, Rochester, St. Louis, Toledo ja Waterbury.

Vuonna 1920 tapahtuneen lapsityön lisäännyksen sanotaan johtuvan elinkustannusten kallistumisesta ja "työvoiman puutteesta", vaikka kolme miljoonaa työtöntä kiertää työnetsinnässä Amerikan mantereella. Lapsityö lisääntyi huomattavammin sanotun vuoden ensimäisellä puoliskolla, mutta vuoden loppupuolella lapsityön lisäys rajottui vain yhdeksään niistä 26 kaupungista, joista toimisto sai numeroita.

Vuosina 1917-18 niistä 26 kaupungista, joista saatiin, 24 ilmotti työlupakortteja hakevien lasten lukumäärän lisääntyneen säännöllisesti edelliseen vuoteen verraten. Vuonna 1919 tapahtui lapsityön vähennystä 25:ssä raporteeranneesta 29 kaupungista, kun taas vuonna 1920 raporteeranneista 29 kaupungista 18 ilmotti huomattavasta lapsityön lisääntymisestä.

Tällainen surullinen tilanne vallitsee tässä demokratian ihannemaassa, jossa niin syvällä halveksumisella puhutaan Neuvosto-Venäjän oloista, joissa lapsityö on kielletty ja aikuiset tekevät työtä. Täällä näemme voimakkaiden miesten kiertävän paikasta toiseen turhaan työtä etsien, kapitalistien puristaessa dollareita hentojen lasten työstä.

Liikkeenhoitajan Nurkka

Kirjallisuuskomiteat ja asiamiehet

Nyt kun työväki kaikissa maissa liikehtii voimakkaammin ja selväpiirteisemmin luokkapyrkimystensä saavuttamiseksi ja sosialismin toteuttamiseksi, kuin koskaan ennen, niin on välttämätöntä jokaiselle ajattelevalle työläiselle seurata kiinteästi **työväen omia sanomalehtiä.**

Toverin asiamiehet, älkää unhottako tätä tilaisuutta ja toimintavelvollisuuttanne tänä aikana. Meidän on joka hetki muistettava, että **tietoisuus on luokkamme pelastus. Toveri on lännen suomalaisten työläisten sanomalehti.** Toverista saavat työläiset lukea vääristelemättömät tiedonannot mailman työläisten taistelurintamalta, sentähden meidän on saatava **Toveri menemään jokaiseen suomalaiseen kotiin lännellä.** — Siis terästetyin mielin Toveria levittämään! nyt on toiminnan aika.

Olette saneet jo **Lasten Kevään 1921.** Lähtiessänne hakemaan Toverille uusia ja uudistustilauksia, älkää unhoittako Lasten Kevät nippua ottaa myöskin mukaanne, siten säästätte paljon askeleita ja on suuremmat kauppamahdollisuudet. **Lasten Kevät 1921** on julkaisu, jota voipi ylpeydellä tarjota työläislasten luettavaksi, siksi hyväsisältöinen ja siisti ulkoasultaan sekä painotyön puolesta on tämän kevään lastenjulkaisu. Niin, **Lasten Kevään** hinta on ainoastaan 25 senttiä.

Luokkataistelun alalta

Proletariaatin Kansainvälinen liitto on tehtäviinsä tehoisa kun se muodostuu periaatteessa ja toiminnassa solidarisista kansallisista liikkeistä. Jos kansalliset liikkeet ovat hajanaisia ja sisäisten ristiriitojen ja tappelujen raatelemia vaikuttavat nämä kansainväliseen liikkeeseen. Sentähden on velvollisuutemme työläisinä, eteenpäin pyrkivinä ja rehellisinä luokkataistelijoina katsella asioita ei lahkokunnallisesti, ei itsekkään mielipiteen eikä idelalistisen vallankumousmiehen ominaisuuksilla, vaan sellaisen ajatuksen tukemana, että me puolustamme itseämme julman vihollisen hyökkäyksiltä. Katseltava työväenasiaa koko siinä laajuudessaan minkälaisena se eteemme porvariston asettamana on nyt jo astunut.

Tämä on tarkoitettu sellaisten rehellisten tovereitten luettavaksi ja ajateltavaksi, joilla on vilpitöntä tahtoa toimia työväenliikkeen eduksi.

Suomalainen työväestö Amerikassa on rakentanut paljon. Se on rakentanut kokoon yhteisillä uhrauksillaan ja ponnistuksillaan yli laajan maan ulottuvan agitatsionijärjestön ja sille kuuluvat sanomalehdet. Nämä sanomalehdet on sijoitettu eri osiin maata maantieteellisesti parhaiden ymmärretyllä tavalla voidaksemme nopeasti levittää tietoja lukijoille.

Näin on muodostettu verrattain toimiva ja luokka-asiaamme palveleva järjestö. Sen toimintaohjelmana aikoinaan oli yleensä toisen Internationalen ja sen kautta Amerikan sosialistipuolueen johtava politiikka aina siihen asti, kuin toinen internationale kärsi haaksirikon. Kuitenkin sitämukaa kuin Amerikan sosialistipuolueen johtoherrat, mailman vallankumouksen aattona, osoittivat kykynsä työväenliikkeen pettämisessä, alkoi järjestömme kanta muuttua sen jäsenistön mielipiteiden mukaiseksi ja se joutuikin heti kokonaisuudessaan Venäjän vallankumouksen ihailijaksi, kolmannen kansainvälisen hyväksyjäksi, selvän marxilaisuuden tunnustajaksi. Siinä ovat nykyisin suomalaisen järjestön johtavan toiminnan ääriviivat. Se kuitenkaan ei kelpaa muutamille herrasnulikoille sellaisenaan. Kiinnitettäköön huomiota senvuoksi siihen, **mitä on järjestömme tehnyt ja ovatko ne teot epävallankumouksellisia?**

Ne opportunistiset ryhmät, mitkä ovat järjestöämme vastassa, niin raivaajalaiset kuin vanhoilliset i. w. w:läisetkin, syyttävät ja selittävät järjestömme toimintaa epävallankumoukselliseksi. Kuitenkin on totta, että järjestömme toiminta kestää arvostelun. Järjestömme pyrkimykset viime ajoilta palautettakoon mieliin, ja sitten kysykää itseltänne, ovatko ne vallankumouksellisen työväenliikkeen etujen mukaisia vaiko niitä vastaan?

Kun Venäjän keisarivalta kukistui ja Kerenski tuli Venäjän tsaarin tilalle laajan Venäjän kansan päämieheksi, niin eivät järjestömme agitatsionivälineet vielä innostuneet iloitsemaan, että siellä olisi nyt jo työläisillä valta käsissään. Venäjän sil-

SOSIALISTIPUOLUEEN JOHTAJAT SANTARMITÖISSÄ

Kirj. Robert Minor.
(Jatkoa.)

Useimmat vangituista työläismiehistä ja -naisista, jotka eivät olleet Yhdysvaltain kansalaisia pidätettiin karkoittamista varten. Siirtolaisuuslaki — hyväksytty lokak. 16 p. 1918 — jonka perusteella heidät vangittiin tammik. 2 ja 4 päivinä, kuuluu osaksi näin:

"...ulkomaalaiset, jotka uskovat tai edistävät Yhdysvaltain hallituksen väkivaltaista kukistamista tai vastustavat kaikkia lain muotoja; ulkomaalaiset, jotka eivät usko tai vastustavat järjestettyä hallitusta; ulkomaalaiset, edistävät tai opettavat yleisten virkailijoiden murhaamista; ulkomaalaiset, jotka opettavat tai edistävät omaisuuden laitonta hävittämistä; ulkomaalaiset, jotka kuuluvat tai ovat yhteydessä minkään järjestön kanssa, joka uskoo, opettaa tai edistää Yhdysvaltain hallituksen väkivaltaista kukistamista tai vastustaa kaikkia lain muotoja... kiellettäköön pääsemästä Yhdysvaltoihin.

"Pykälä II. Että kuka hyvänsä ulkomaalainen milloin hyvänsä senjälkeen kun hän on saapunut Yhdysvaltoihin, huomataan olleen joko silloin kun hän tänne tuli tai on tullut sen jälkeen sellaisten ulkomaalaisten joukkojen jäseneksi joista mainitaan tämän lain ensimäisessä pykälässä, vangittakoon työsihteerin antaman vangitsemiskäskyn perusteella ja karkotettakoon sillä tavalla kuin siirtolaislaissa No. 117 määritellään."

Stedmanin valituskirjelmässä tammik. 12 p:ltä, v. 1920, mikä on kohdistettu samoja henkilöitä vastaan sanotaan m. m:

"Pykälä V. Että toukok. 27 p. 1919, tai niihin aikoihin, vastaajat ja heidän liittolaisensa ja asiamiehensä, jotka nyt omistavat ja kontrolleeraavat kantajien omaisuutta, erotettiin Yhdysvaltain Sosialistipuolueesta, koska he m. m. edistivät joukkotoiminnan käyttämistä ensimäisenä ja pääasiallisimpana keinona pyrkiessään muuttamaan tai hävittämään "kapitalistista järjestelmää" ja Yhdysvaltain hallituksen nykyistä muotoa; että sanotut vastaajat, heidän liittolaisensa ja asiamiehensä yhä edelleenkin suosittelevat suoran- eli joukkotoiminnan käyttöä ja että he ovat tunnettuja ja kutsuvat itseänsä "kommunisteiksi" ja "Kommunistipuolueen jäseniksi." Että Kommunistipuolue on hyväksynyt itselleen ohjelman, kuten sen manifestissa ja ohjelmassa, sivulla 9 sanotaan, joka kuuluu m. m. näin:

"Kommunismi ei suunnittele porvarillisen parlamentaarisen valtion "kaappausta", vaan sen voittamista ja hävittämistä. Niinkauan kuin porvarillinen valtio on olemassa, kapitalistiluokka voi pettää köyhälistön tahtoa.

"Pykälä VI. Että Sosialistipuolue on poliittinen puolue ja että sen pääasiallisin ohjelma opettaa jäsenistöä käyttämään äänestyslippua ja poliittista toimintaa pääasiallisimpana keinona ja menettelytapana pyrkiessä muuttamaan tai muodostelemaan nykyisiä poliittisia ja taloudellisia olojamme...

"Pykälä IX... että kantajien talossa olevan haalin käyttö, jolla edistetään seuraa- eli joukkotoimintaa nykyisen hallitusmuodon kumoamiseksi aiheuttaa jatkuvaa häpeätä ja korvaamatonta vahinkoa kantajille."

(Edellä olevat lainaukset ovat otetut siitä valituskirjelmästä, minkä Stedman ja Davidow jättivät Detroitin siviilioikeudelle, oikeuden pöytäkirjan mukaan. Asiakirjan luettelonumero on 74,788.)

Stedmania ei liikuttanut vähääkään se, vaikka syytetyt työläiset tuomittiin vankilaan tai karkotettaviksi. Hänen tarkotuksenaan nähtävästi oli käyttää heidän vangitsemistaan hyväkseen saadakseen käsiinsä heidän omaisuutensa. Hän uskoi olevasa siihen täysin oikeutettu.

Stedman käsitti syytettyjen työläisten olevan syyllisiä suunnitelmaan hallituksen kukistamiseksi ja niin hän sanoi oikeudelle ja vieläpä tarjoutui todistamaankin sen. Lain noudattamisen kannalta katsoen hän ei silloin nähnyt mitään väärää siinä, että hän vangitsemisien antamaa tilaisuutta hyväkseen käyttäen yritti ottaa omaisuutta haltuunsa ja että hän niin teki sitä ei silloin kukaan asettanut kyseenalaiseksi. Stedman selitti tämän kirjoittajalle sen viime talvena Ten Eyck hotellin eteisessä Albanyssa. Kysyttäessä alottiko hän jutun Detroitin kommunisteja vastaan silloin kun he olivat vangittuja saadakseen heiltä omaisuuden pois, Stedman vastasi erikoisella painostuksella:

"Joo, minä tein sen. Minun täytyi tehdä se. Se oli ainoa keino mitä voin tehdä estääkseni omaisuuden menettämisen. Jos minä en saa sitä, se tullaan ottamaan niiltä joka tapauksessa ja kokonaan menettämään."

Tästä keskustelusta Stedman sittemmin julkaisi New York Callin helmik. 16 p. numerossa väärän selostuksen.

Se oli vasta senjälkeen kun hänen toimintansa Detroitissa alkoi tulla Sosialistipuolueen jäsenistön tietoon maan muissa osissa, kun Stedman alkoi huomata että puolueen jäsenistön keskuudessa alkaa olla huomattavaa tyytymättömyyttä hänen toimintansa johdosta. Silloin alkoivat Detroitin toimenpiteiden haamut seurata häntä.

Vihdoin totuus tuli ilmi paljon puhutussa väittelyssä, mikä tapahtui tallella New Yorkissa. Tässä väittelyssä Stedman päättäväisesti kielsi että "mitään sellaista" olisi tapahtunut. Hän meni niin pitkälle että leimasi valheeksi sanasta sanaan otetut lainaukset hänen omasta syytöskirjelmästään mitkä olivat julkaistut Liberator nimisessä aikakauslehdessä. Kun asia keran näin tuli avonaisen keskustelun alaiseksi, riensi Sosialistipuolue sihteerinsä Otto Branstetterin kautta puolustamaan Stedmania, leimaten yleiset syytökset valeiksi ja levittäen Stedmanin ja Davidowin vastaväitteitä laajalle niiden lehtien kautta, jotka suostuivat niitä julkaisemaan. Davidow selitti kertomuksen "harkituksi valeeksi". Branstetter, puolueen virallisena äänenä, selitti sen olevan "peittelemättömän valeen."

Pöytäkirja ja "pikakirjotuspöytäkirja."

Stedman ja Davidow huolellisesti perustelevat vastaväitteensä "pikakirjotuspöytäkirjaan." He väittävät erittäin huolellisesti käyttämästä termiä "oikeuden pöytäkirja," mutta suuriäänisesti vaativat kenenkä hyvänsä tuomaan esiin "pikakirjotuspöytäkirjan mistään sellaisesta selostuksesta" (Davidowin sanat.)

Syy tähän on huvittava. Se johtuu siitä, että he eivät tehneet sitä syytöstänsä, että vastaajat olisivat rikkoneet syndikalismivastaista lakia, suullisesti oikeuden edessä, vaan esittivät ne kirjotetussa asiapaperissa. Ja silloin kun ei suusannallista esitystä tehdä oikeudessa, silloin ei se luonnollisesti esiinny oikeuden pikakirjotuspöytäkirjassa. Siitä huolimatta ensimäinen paperi oikeuden pöytäkirjassa, Stedmanin valituskirjelmässä on huolellisesti omassa konttorissaan on juuri se paperi minkä Stedman on valmistanut ja jossa syytökset tuodaan huolellisesti esiin. Eivä ainoastaan täydelliset syytökset esiinny oikeuden pöytäkirjassa, vaan vieläpä juttu käsiteltiinkin niiden perusteella.

Yksinpä Stedmanin rikossyytöksetkin vastaajia kohtaan esiintyivät "pikakirjotuspöytäkirjassa." Tämä johtui siitä kun oikeutta johtanut tuomari viittasi valituskirjelmässä esitettyihin kohtiin, esittäen oman mielipiteensä. Peittääkseen tämän, Stedman vastaselityksessään väärin tulkitsee pikakirjotuspöytäkirjaa, esittäen tuomarin sanat, siten että niistä jää kokonaan pois hänen viittauksensa valituskirjelmään.

Vastaselityksessään sanoo Stedman "Lähin viittaus siihen kuulustelun kestäessä oli silloin kun oikeutta johtava tuomari kysyi minulta, oliko minun mielipiteeni se että kommunistit haluavat kukistaa valtion joukkotoiminnalla, johon minä vastasin että minä en ole ollut siellä sitävarten että kokeilisin kommunistien opeilla tai poliittisella ohjelmalla; että ainoa asia mikä oli kysymyksessä oli se, kuuluiko House of the Masses j. n. e." Mitä tuomari todella sanoi, kuuluu seuraavasti (pikakirjotuspöytäkirjan mukaan):

"Kantajat väittävät valituskirjelmässään että vastaajat ovat erotetut Sosialistipuolueesta ja että he eivät näinollen ole enää kelvollisia sen jäseniksi, liityttyään n. k. kommunisti puolueeseen, joka, kuten otaksutaan, edistää kapitalistisen järjestelmän ja Yhdysvaltain hallituksen nykyisen muodon kumoamista joukkotoiminnalla."

Stedman toivoi että hänen valituskirjelmänsä, joka oli tarkotettu punasten jahdissa uhreiksi joutuneita vastaan, salattaisiin puolueen jäsenistöltä. Ja siitä huolimatta juuri samalla hetkellä jolloin hän kirjottaa vastaväitteidensä kaksimielisiä fraaseja, hän käyttää samaa valituskirjelmää ja samoja punaisten jahtien uhreja vastaan Michiganin ylioikeudessa Lansingissa.

Kuulustelun vaiheista oli pappi Taylorin osastossa erimielisyyksiä. Nähtyään, että omaisuuden kaappaajat käyttivät hyväkseen kommunistien vangitsemista, kommunistien, jotka kamppailivat vankilatuomiota ja karkotuksia vastaan, alkoi osa pappi Taylorin ryhmän jäsenistä käydä tyytymättömäksi, väittäen tämän menevän jo liian pitkälle. Mrs. Ida Ruth Stewart painosti, että "nyt on aika ottaa omaisuus pois heiltä." Mutta toiset alkoivat hävetä sitä, että Stedman käytti punaisten jahteja hyväkseen. He vaativat, että jutusta on luovuttava ja alkoivat hajottaa osastoa. Stedman lähetettiin tyynnyttämään näitä tyytymättömiä. Saadakseen heidät rauhottumaan lupasi hän olla painostamatta "rikollisia" kohtia vastaajia vastaan, ja ajaa juttua vain puhtaasti "omaisuuskysymyksenä."

Tällä lupauksella, joko se sitte olisi pidetty tai ei, olisi ollut pieni merkitys. Mutta katsokaamme pitikö hän lupauksensa.

Ollen vakiintuneena käsityksenä kautta koko maan, että pelkkä kommunistipuolueen jäsenyys aiheuttaisi automaattisesti maastakarkotustuomion tai kymmenen vuoden vankilarangaistuksen, pakotti Stedman vangitut vasemmistolaiset ja kommunistit astumaan todistajapaikalle siviilijutussa ja siinä teki heille suoraan sellaisiakin kysymyksiä kuten:

"Oletteko kommunisti?"

Lainaamalla oikeusjutun pikapöytäkirjaa me osotamme muutamia muita kysymyksiä, joita Stedman kysyi syytetyltä. Eräältä todistajalta, joka kielsi kuuluvansa kommunistipuolueeseen kysyi Stedman:

"Eikö ole tosiasia se, että te jätitte sen puolueen sen jälkeen kun teitä syytettiin Chicagossa tai vangittiin teidät Chicagossa?"

Eräs vastaajista oli rikossyytöksessä kieltänyt olevansa kommunistipuolueen jäsen. Häneltä kysyi Stedman todistajapaikalla:

"Te menitte Chicagon konventisioniin Michiganiin kommunistipuolueen edustajana.

V: Minä menin Chicagon konventsioniin Michiganin sosialistipuolueen puolesta.

K: Onko Michiganissa koskaan ollut kommunistipuoluetta?

V: Ei.

K: Oletteko milloinkaan ollut Michiganin kommunistipuolueen sihteerinä?

V: Minä olin väliaikaisena sihteerinä Michiganin Sosialistipuolueen toimeenpanevan komitean nimittämänä.

K: Käytittekö koskaan Michiganin kommunistipuolueen kirjepaperia ja kirjotitteko kirjeitä sille paperille?

V: Meillä oli konttorissa kirjepaperia, jota käytettiin ja joka oli painettu ennen vuoden 1919 kommunistipuolueen konventsioonia. Minä en tiedä kirjotinko minä koskaan kirjeitä sille tai en.

K: Minä tarkoitan konventsionin edellistä aikaa.

V: Paperi oli painettu ennen konventsioonia.

K: Teillä oli "Michiganin kommunistipuolueen" kirjepaperia?

V: Kyllä.

K: Te kirjotitte sille kirjeitä.

V. Minä en kirjottanut.

K: Ettekö aivan varmasti?

V: En.

K: Ettekö kirjoittanut kirjettä I. Paul Taylorille, kirjottaen kirjeen alle sihteerinä?

V: En ennen konventsioonia.

Pappi Paul Taylor astui todistajapaikalle Stedmanin puolesta ja vannoi saaneensa kirjeen edellämainitulta todistajalta ja että "siinä kirjeessä hän (syytetty mies) ilmotti, että hänet oli valittu Michiganin valtion kommunistipuolueen sihteeriksi."

Eräältä vasemmistoryhmään kuuluvalta todistajalta kysyi Stedman:

K: Olitteko te konventsioonissa elokuussa ja syyskuussa Chicagossa?

V: Minä en ollut Sosialistipuolueen konventsioonissa.

K: Olitteko te konventsionissa?

V: Minä olin kommunistipuolueen konventsionissa.

K: Totta. Sitähän me halusimme tietää. Te olitte saapuvilla kommunistipuolueen konventsioonissa.

V: Se on oikein.

Sitte seurasi pommitus kysymyksillä, jotka koskivat todistajan yhteyttä kommunistipuolueeseen, ollen käsityk-